

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce **Ing. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Taťánou Chvalovou, advokátkou se sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 18, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Úřadu městyse Štěchovice, stavebnímu úřadu**, se sídlem Hlavní 3, 252 07 Štěchovice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. St. 356/09/So

t a k t o :

- I. **Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení vedeném pod sp. zn. St. 356/09/So.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně JUDr. Taťány Chvalové, advokátky se sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 18, 130 00 Praha 3, na nákladech řízení částku 7.760,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, který dosud nerozhodl v řízení o odstranění stavby zahájeném dne 15. 6. 2009 a naopak řízení usnesením ze dne 6. 4. 2010 přerušil s tím, že ve věci probíhá řízení o předběžné otázce, a to u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn. 9 C 295/2009, kde je projednáván návrh na určení (správně: zřízení) věcného břemene k pozemku p. č.

296/273 v katastrálním území Přestavlky u Slap pro vlastníka rekreační chaty evid. č. 840 na pozemku p. č. 902 v témže katastrálním území.

Žalobce uvedl, že výsledek řízení vedeného u Okresního soudu Praha – západ nebude mít na řízení o odstranění stavby nepovolených stavebních úprav žádný vliv, neboť řízení není vedeno o určení, zda na pozemcích věcné břemeno ve prospěch vlastníka rekreační chaty v době provedených stavebních úprav existovalo, nýbrž tímto řízením teprve má být takové věcné břemeno rozhodnutím soudu vytvořeno. Pozdější případné zřízení věcného břemene nemá podle žalobce význam pro otázku, zda aktuálně existující nepovolené stavební úpravy provedené na pozemcích žalobce mají či nemají být odstraněny. Navíc případné zřízené věcné břemeno chůze a jízdy nemůže založit právo vlastníka chaty vykonávat jakékoliv úpravy této chaty zasahující do pozemku žalobce (p. č. 296/273). Ke schválení stavebních úprav provedených na pozemku žalobce bez jeho souhlasu, které je předmětnou žalobou též navrhováno, pak nemá soud pravomoc. Přerušení řízení o odstranění stavby s odkazem na řízení vedené před Okresním soudem Praha – západ proto žalobce považuje za nezákonné. S odvoláním proti tomuto rozhodnutí u Krajského úřadu Středočeského kraje však žalobce neuspěl – bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 29. 6. 2010, č. j. 083459/2010/KUSK. Stejně tak žalobce u Krajského úřadu Středočeského kraje s těmito argumenty neuspěl v žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci stavby předmětné rekreační chaty došlo po jejím dokončení k několika majetkovým převodům, na základě kterých byla přerušena identita vlastnictví chaty a pozemku, na němž je chata postavena. Žalovaný dále uvedl, že Okresní soud Praha – západ vedle řízení o určení věcného břemene vede také řízení o přikázání stavby do vlastnictví (pod sp. zn. 9 C 346/2007) vlastníka pozemku. Tyto soudní spory proto žalovaný vyhodnotil jako předběžnou otázku pro své řízení. Současně žalovaný upozornil na to, že před podáním žaloby měl žalobce využít ochranu podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Soud vyzval vlastníka rekreační chaty, aby se vyjádřil, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ten však ve stanovené lhůtě o tuto možnost účasti na řízení zájem neprojevil. Účastníci na řízení také nereagovali na výzvu soudu, zda ve věci požadují nařídit jednání. Soud proto o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 5. 2009 se žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o zahájení řízení ve věci nepovolených stavebních úprav prováděných společností MEDNOCS, s.r.o. na pozemku žalobce. Žalovaný provedl dne 2. 6. 2009 prohlídku na místě samém, při níž zjistil, že došlo u rekreační chaty, umístěné na pozemku žalobce, ke zřízení okapového šterkového chodníčku o šířce 45 cm kolem stěn budovy, schůdků na terasu o šířce jednoho metru, okapového svodu svádějícího vodu ze střechy do drenážních nádrží a hadic, které byly umístěny pod povrch pozemku, a byly také postaveny schůdky ke vchodu do chaty o šířce 145 cm. Nakolik zasahují schůdky a drenážní nádrže od stěny budovy do okolního pozemku není z přiloženého náčrtku zřejmé, podle fotografií a známé šířky chodníčku lze odhadnout tento rozměr na cca jeden metr, v případě schůdků k terase na cca 60 cm. Žalobce také při místním šetření uváděl, že vlastník stavby také rozšířil na úkor jeho pozemku plochu terasy.

Dne 15. 6. 2009 žalovaný oznámil účastníkům řízení (společnosti MEDNOCS, s.r.o., jako vlastníku stavby, a žalobci) zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dne 20. 8. 2009 pak žalovaný vlastníka stavby vyzval k odstranění nepovolených úprav a uvedení stavby rekreační chaty do stavu odpovídajícího kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 29. 4. 1999.

V reakci na to zaslal právní zástupce vlastníka stavby žalovanému kopii žaloby, kterou podal u Okresního soudu Praha – západ (řešeno pod sp. zn. 9 C 295/2009) proti nynějšímu žalobci. V žalobě bylo konstatováno, že společnost MEDNOCS, s.r.o. je vlastníkem rekreační chaty, která se nachází na pozemku nynějšího žalobce, aniž by byl jakkoliv dosud upraven přístup k této stavbě po cizím pozemku. Mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby jsou konfliktní vztahy neumožňující vzájemnou dohodu. Vlastník stavby potvrdil nepovolené provedení stavebních úprav, které však označil za nezbytné pro předejití vzniku škod na rekreační chatě, a omlouval je tím, že jejich povolení s ohledem na nesouhlas vlastníka pozemku z principu nebylo možné. Žaloba se proto domáhala jednak zřízení věcného břemene chůze a jízdy k pozemku nynějšího žalobce ve prospěch vlastníka stavby a jednak schválení drobných stavebních úprav provedených žalobcem.

Žalovaný posléze rozhodl dne 6. 4. 2010 o přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť měl za to, že v řízení vedeném u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn. 9 C 295/2009 o „určení věcného břemene na pozemek p. č. 296/273 pro vlastníka rekreační chaty evid. č. 840 na pozemku st. 902“ bude rozhodnuto o otázce, která je předběžnou otázkou pro rozhodnutí ve správním řízení o odstranění stavby. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo usnesením Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 29. 6. 2010, č. j. 083459/2010/KUSK, zamítnuto, protože podaná žaloba se domáhala i schválení stavebních úprav provedených vlastníkem stavby. Předběžná otázka řešená soudem se podle odvolacího orgánu dále týká také majetkoprávních sporů, a proto o ní nemůže být stavebním úřadem rozhodnuto.

Následná žaloba na ochranu proti nečinnosti byla zdejším soudem dne 15. 6. 2011 pod č. j. 44 A 88/2010-36 odmítnuta pro nevyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti ve správním řízení. Navazující žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 s. ř. však usnesením Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 27. 7. 2011, č. j. 154112/2011/KUSK, nebylo vyhověno, a to s totožným odůvodněním jako v rozhodnutí o odvolání proti usnesení o přerušení správního řízení.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu, kterou lze podle odstavce 2 dodatečně povolit (tj. mj. není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje), stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. může správní orgán řízení usnesením přerušit, mj. probíhá-li řízení o předběžné otázce.

Ustanovení § 57 s. ř. nadepsané rubrikou „Předběžná otázka“ řeší postup správního orgánu pro případ, kdy vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Správní orgán si o ní může učinit úsudek i sám; ne však o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu. Probíhá-li však již před příslušným orgánem veřejné moci o předběžné otázce řízení, správní orgán řízení přeruší podle § 64. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je pak správní orgán vázán. Jestliže ovšem vydání

rozhodnutí závisí na řešení otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný a o níž nelze rozhodnout ve společném řízení, provede správní orgán nejprve řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední, popřípadě vyzve toho, kdo je oprávněn podat žádost, aby tak učinil.

Ze zjištění učiněných ve správním řízení vyplývá, že vlastník stavby, která je umístěna na pozemku ve vlastnictví jiného, provedl takové stavební úpravy, jimiž bez souhlasu vlastníka pozemku zabral další části pozemku a tyto úpravy předem ani neohlásil ani nepodal žádost o vydání stavebního povolení. Je tak zřejmé, že stavební úřad správně zahájil řízení o odstranění stavby a že podle § 129 odst. 3 stavebního zákona nepřichází do úvahy přerušování řízení, neboť jednak vlastník stavby (v současnosti právní nástupce společnosti MEDNOCS, s.r.o.) nepožádal o dodatečné povolení stavby a jednak bez vzájemné dohody s vlastníkem pozemku je na stavbu nutno nahlížet tak, že byla provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis (občanský zákoník) omezuje (souhlasem vlastníka pozemku). Bez souhlasu žalobce tak přichází do úvahy pouze přerušování řízení podle obecné úpravy ve s. ř.

Stavební úřad řízení také přerušil na základě aplikace obecného ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. Jak vyplynulo z § 57 s. ř., za situace, kdy řízení o předběžné otázce již probíhalo, byl žalovaný povinen správní řízení přerušit. To však pouze za předpokladu, že řízení běželo před orgánem veřejné moci, který k řešení takové otázky byl příslušný.

Argumentace Krajského úřadu Středočeského kraje se zakládala především na tom, že Okresní soud Praha – západ měl rozhodnout mj. i o samotném povolení provedených stavebních úprav. Z ustanovení stavebního zákona je však zřejmé (srov. § 129 odst. 3, § 13 odst. 1 písm. g) a § 6 odst. 3 písm. d) stavebního zákona), že o dodatečném povolení stavby zásadně nerozhoduje soud, nýbrž stavební úřad, tj. právě žalovaný. Žalovaný proto neměl z tohoto důvodu řízení přerušovat a měl v řízení řádně pokračovat a ve věci rozhodnout. Řízení před Okresním soudem Praha – západ měl pouze průběžně sledovat, zda řízení o návrhu na povolení stavebních úprav bylo správně zastaveno podle § 104 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Pokud by však zjistil, že Okresní soud Praha – západ o tomto návrhu rozhodl meritorně, tj. stavební úpravy povolil nebo návrh na jejich povolení zamítl, dříve než ve věci rozhodl sám žalovaný, a toto rozhodnutí nabylo právní moci, nezbylo by mu než podat návrh podle § 1 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, na základě kterého by zvláštní senát vyslovil nicotnost rozhodnutí Okresního soudu Praha – západ. Obdobně by mohl postupovat Okresní soud Praha – západ v případě svého (nepříliš pravděpodobného) nesouhlasu s tím, že ve věci rozhodl namísto něj žalovaný.

Pokud by měl správní orgán přerušovat řízení kdykoliv, kdy některý z účastníků řízení podá návrh soudu na vydání rozhodnutí, jehož vydání je evidentně v kompetenci správního orgánu, získali by tím účastníci správního řízení možnost vynutit si přerušování jakéhokoli správního řízení účelovou žalobou přinejmenším na dobu několika měsíců. Nic by přitom účastníkům nebránilo ani podávat takové žaloby zdarma opakovaně, pokud by správnímu orgánu doložili žalobu s podacím razítkem soudu a následně si nechali řádově po několika měsících řízení o žalobě zastavit pro nezaplacení soudního poplatku. Je tedy zřejmé, že argumentace odvolacího orgánu není správná.

Stejně tak není správný ani argument, že rozhodnutí žalovaného závisí na vyřešení otázky, která má být předmětem rozhodnutí Okresního soudu Praha – západ. Označený soud má podle žaloby obsažené ve správním spisu (tentokrát již skutečně v pozici orgánu veřejné moci, který je k tomu příslušný) rozhodnout o návrhu na zřízení věcného břemene práva chůze a jízdy k pozemku, na němž se stavba nachází.

Podle § 151o odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), není-li vlastník stavby současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak, může soud na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby spočívající v právu cesty přes přilehlý pozemek.

Z citovaného ustanovení plyne, že soud je oprávněn rozhodnout o zřízení věcného břemene pouze za účelem zajištění přístupu k stavbě, nikoliv však již o zřízení věcného břemene nezbytného k existenci stavby na cizím pozemku a k umístění stavebních úprav nezbytných k údržbě a zachování takové stavby. Věcné břemeno zřízené podle § 151o odst. 3 o. z. tudíž neumožňuje vlastníkovu stavby provést stavební zásahy do zatíženého pozemku za jiným účelem než je umožnění přístupu ke stavbě. S ohledem na požadavek proporcionálního vyvažování vlastnických práv oprávněného a povinného lze přitom, pokud jde o rozsah možných stavebních úprav zatíženého pozemku, připustit zpravidla nanejvýš to, aby si oprávněný na své náklady přístupovou cestu vyštěrkoval či jinak zpevnil, nebude-li to bránit stávajícímu využití ostatních částí pozemku (srov. Spáčil, J.: Věcná břemena v občanském zákoníku, 1. vydání, C. H. Beck 2006, str. 47). Z provedených stavebních úprav by proto bylo možné v případě zřízení věcného břemene akceptovat nanejvýš zřízení schůdků ke vchodu, jsou-li pro přístup do stavby skutečně nezbytné. Naopak schůdky na terasu evidentně nezbytné nejsou, neboť podle fotografií je na ni zajištěn přístup dveřmi z rekreační chaty. Zbylé stavební úpravy pak nezbytností zajištění přístupu ke stavbě dle všeho nejsou odůvodněny vůbec. Je tedy zřejmé, že bude-li soudem zřízeno k návrhu vlastníka rekreační chaty věcné břemeno chůze a jízdy, nijak to neovlivní výsledek řízení vedeného žalovaným o odstranění nepovolených stavebních úprav.

To platí o to více, že z ustanovení § 151o odst. 3 o. z. plyne, že soud takové věcné břemeno svým rozhodnutím teprve zřídí, nikoliv že konstatuje jeho předchozí existenci *ex tunc*. V současné době žádné takové břemeno podle výpisu z katastru nemovitostí na předmětném pozemku nevázne, a proto vlastník stavby neměl a nemá právo jednostranně stavebními úpravami zasahovat do práv vlastníka pozemku. Za daného stavu tak stavební úřad nemá důvod řízení o odstranění stavby přerušovat, dokud ke zřízení věcného břemene nedojde. Teprve poté by mohlo dojít podle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. k přerušení správního řízení, existoval-li by mezi oprávněným a povinným z věcného břemene spor o to, zda provedenými stavebními úpravami nepřesáhl vlastník stavby svá oprávnění založená věcným břemenem a některý z nich by se v této věci obrátil na soud.

V situaci, kdy vlastník stavby k ní nemá zajištěn přístup, mu však nezbyvá než vyčkat rozhodnutí soudu, jímž bude věcné břemeno chůze a jízdy zřízeno. Teprve poté může provést nezbytné stavební úpravy věcným břemenem zatíženého pozemku, které tento přístup umožní.

Pokud jde o tvrzenou nezbytnost stavebních úprav pro údržbu stavby, lze konstatovat, že žádné právní ustanovení nedává vlastníku stavby umístěné na cizím pozemku oprávnění, aby z důvodu nezbytné údržby stavby provedl stavební úpravy cizího pozemku. Ustanovení § 127 odst. 3 o. z. zakládá pouze právo vlastníka stavby na vstup na sousední cizí pozemek, nezbytný pro obhospodařování a údržbu stavby. Věcné břemeno umožňující takové stavební úpravy dokonce není oprávněn ani zřídit soud, neboť platná právní úprava mu k tomu nedává potřebné zákonné zmocnění (protože rekreační chata byla v době svého vzniku postavena oprávněně, ustanovení § 135c odst. 3 o. z. v tomto případě aplikovat nelze – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1620/08).

Potřebné věcné břemeno může zřídit pouze vyvlastňovací úřad podle § 15 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 170 odst. 2 stavebního zákona.

Tímto ustanovením stavebního zákona je totiž umožněno na návrh vlastníka stavby za odpovídající náhradu odejmout či omezit vlastnické právo k pozemku v rozsahu nezbytném k vytvoření podmínek pro řádné užívání stavby. I v případě, že by však takové řízení probíhalo, lze znovu konstatovat, že by nešlo o důvod k přerušení řízení o odstranění stavby, neboť vlastník stavby nebyl do okamžiku úspěchu ve vyvlastňovacím řízení a zřízení věcného břemene, popř. nuceného odnětí vlastnického práva k potřebné části pozemku oprávněn se stavebními úpravami na cizím pozemku začít.

Pokud pak jde o řízení (vedené u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn. 9 C 346/2007) o přikázání stavby do vlastnictví vlastníka pozemku, žalovaný jím poprvé argumentuje až ve vyjádření k žalobě, ačkoliv nepochybně mělo být v zájmu řádného odůvodňování správních rozhodnutí zmíněno již v usnesení o přerušení řízení. V každém případě je však třeba vzít do úvahy, že v uvedeném řízení usiloval o získání stavby do svého vlastnictví nynější žalobce a bylo by velmi paradoxní argumentovat tím, že takové soudní řízení brání vydání rozhodnutí v řízení na odstranění nepovolených stavebních úprav dotýčné stavby zahájené právě z podnětu žalobce. Pokud by totiž byl žalobce ve zmiňovaném soudním řízení úspěšný, žalovaný by mu tímto postupem vlastně vnutil do vlastnictví stavební úpravu rekreační chaty, s nimiž žalobce od počátku nesouhlasí. Přitom soudní rozhodnutí by i v takovém případě nebylo důvodem k ukončení řízení o odstranění stavby, takže by mohlo dojít i k tomu, že by žalobci jako novému majiteli bylo zcela nepochopitelně nakonec přikázáno i odstranění těchto stavebních úprav na vlastní náklady. To naplno ukazuje absurdnost obhajoby žalovaného.

Lze tedy uzavřít, že k přerušení řízení o odstranění stavby může vést podle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř. pouze takové soudní či správní řízení, v němž má být existence vlastnického či jiného práva nezbytného pro provedení stavby konstatována *ex tunc*, nikoliv řízení, v němž má být o zřízení takového práva teprve rozhodnuto.

S ohledem na shora učiněné závěry je tak zřejmé, že žalovaný neměl žádný zákonný důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby. To tedy znamená, že nedošlo k přerušení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí, předpokládanému v ustanovení § 65 odst. 1 větě poslední s. ř. a že tedy žalovaný je v řízení bezdůvodně nečinný od 20. 8. 2009, kdy vyzval vlastníka stavby k odstranění stavebních úprav, tedy více než dva roky. Za daných okolností jsou proto přesaženy jakékoliv myslitelné lhůty pro vydání rozhodnutí a soudu nezbylo než žalobě plně vyhovět.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 7.760,- Kč, a to za zaplacený soudní poplatek v částce 2.000,- Kč a za právní služby v částce 5.760,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 960,- Kč odpovídající 20 % DPH.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. ledna 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová